

Sygn. akt X C 3144/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej J. S. kwoty 3.226,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 12 października 2011 r. strony zawarły umowę o pożyczkę gotówkową nr (...). Na mocy tejże umowy pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 2822,68 zł w 28 tygodniowych ratach począwszy od dnia 19 października 2011r. Mimo wynikającego z wymienionej umowy obowiązku zwrotu pożyczki, pozwana nie wywiązała się z niego. Spłacona została jedynie kwota 1025,03 zł. W dniu 02 sierpnia 2016 r. powód wezwał pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Wezwanie to okazało się bezskuteczne.

Na dzień złożenia pozwu do zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda pozostała kwota dochodzona pozwem, na którą składa się: - kwota 1797,65 zł tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 1428,64 zł tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia 31 stycznia 2017r. Na łączną wartość skapitalizowanych odsetek składają się odsetki maksymalne naliczone od przeterminowanych wpłat oraz kwot i terminów wymagalności poszczególnych rat pożyczki które powód szczegółowo wymienił w pozwie. Nadto, powód domaga się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od całości zadłużenia tj. kwoty 3.226,29 zł od daty wytoczenia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana nie stawiała się na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności ani nie złożyła w sprawie wyjaśnień.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 października 2011 r. strony zawarły umowę o pożyczkę gotówkową nr (...) Na mocy tejże umowy pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 2822,68 zł w 28 tygodniowych ratach począwszy od dnia 10 października 2011r. Mimo wynikającego z wymienionej umowy obowiązku zwrotu pożyczki, pozwana nie wywiązała się z niego w całości, uiszczając raty jedynie przez 8 pierwszych tygodni, w nieregularnych wysokościach.

(dowód: umowa pożyczki (...) z dnia 12.10.2011r. k. 22-23, wyliczenie wartości zobowiązania k. 25).

Suma wpłat dokonanych przez pozwaną wynosiła w sumie 1025,03 zł i składały się na nią kwoty: 300,00 zł wpłacona w dniu 16 listopada 2011r., 20,00 zł wpłacona w dniu 22 listopada 2011r., 100,00 zł wpłacona w dniu 06 grudnia 2011r., 107,03 zł wpłacona 14 grudnia 2011r., 50,00 zł wpłacona w dniu 20 grudnia 2011r., 148,00 zł wpłacona w dniu 18 stycznia 2012r., 100,00 zł wpłacona w dniu 31 stycznia 2012r., 200,00 zł wpłacona w dniu 15 lutego 2012r.

(dowód: historia spłat k. 24)

Pismem z dnia 02 sierpnia 2016 r. powód skierował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1797,65 zł tytułem niespłaconych rat pożyczki oraz kwoty 1279,92 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, naliczone na datę wystawienia wezwania do zapłaty. Wezwanie to okazało się bezskuteczne.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo uwzględniono w części - to jest w zakresie kwoty 860,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 31 maja 2017 r.

Nie ulega wątpliwości, że między stronami rozpoznawanej sprawy istniał stosunek zobowiązaniowy, bowiem strony zawarły umowę pożyczki o określonej wyżej treści. Wskazana została kwota udzielonej pożyczki oraz ustalone w niej

dodatkowe opłaty od zawartej umowy. Powód przyznał okoliczność częściowego spłacenia przez pozwaną pożyczki w łącznej wysokości 1025,03 zł, jednak dochodzona przez powoda niespłacona część pożyczki nie została wyliczona prawidłowo.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Definicję umowy pożyczki zawiera art. 720 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej, jakości. Poza więc przepisami kodeksu cywilnego, do umowy pożyczki gotówkowej w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują także przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Według art. 5 pkt 1 tej ustawy konsumentem jest konsument w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny. W myśl art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Przepis art. 22¹ k.c. nie wskazuje konsekwencji prawnych uznania podmiotu za konsumenta. Ogólna ochrona konsumenta uregulowana została jednak w innych przepisach kodeksu cywilnego, chociażby w art. 385 § 2 (wykładnia umowy na korzyść konsumenta), art. 385¹ (obowiązek indywidualnego uzgodnienia klauzul umowy), art. 385³ (katalog niedozwolonych klauzul umownych). Ponadto, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim pożyczkodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy pożyczki jest zobowiązany poinformować konsumenta o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową pożyczki, w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane pożyczkodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie.

W rozpoznawanej sprawie powód niewątpliwie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej wierzytelność w kwocie 860,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31maja 2017 r. do dnia zapłaty. Należność w kwocie 860,96 zł wynika z umowy pożyczki z dnia 12 października 2011r. i stanowi sumę kwoty udzielonej pozwanej pożyczki w kwocie 1700,00 zł wraz z opłatą przygotowawczą w kwocie 85,00 zł oraz kosztami związanymi z oprocentowaniem w kwocie 100,99 zł, pomniejszoną o dokonane przez pozwaną wpłaty w łącznej wysokości 1025,03 zł, co stanowi łącznie kwotę 860,96 zł. W tym zakresie powództwo należało uwzględnić. Zasadnym też było zasądzenie odsetek od tej kwoty w wysokości odsetek ustawowych (zgodnie z żądaniem powoda) od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 31 maja 2017 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do treści art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Jak wynika z umowy pożyczki, łączne zobowiązanie do spłaty stanowiła kwota 1885,99 zł, przy czym składała się na nią kwota pożyczki w wysokości 1785 zł, opłata przygotowawcza wynosząca 85 zł, opłata za obsługę pożyczki w domu w kwocie 936,69 zł oraz oprocentowanie w kwocie 100,99 zł. Roczna stopa oprocentowania została wskazana na wysokość 20%. Umowa nie wskazuje, od jakiej wartości wskazany procent został naliczony. Brak więc dowodu na tę okoliczność. Dodatkowo, jak wynika z umowy, kwota do wypłaty dla pozwanej wynosiła 1700,00 zł, zaś na wysokość zobowiązania składała się pożyczka w wysokości 1785,00 zł, a więc powiększona o wysokość równą opłacie przygotowawczej. Mimo to, że kwota tej opłaty jest już zaliczona na wysokość zobowiązania w punkcie B., to jest ona następnie ponownie naliczana do wysokości zobowiązania, jako wynikająca z punktu C tabeli ze strony 1 umowy pożyczki. Mamy więc do czynienia z de facto podwójnym pobraniem opłaty przygotowawczej i naliczeniem jej do kosztów zobowiązania, a zasadność takiego naliczenia nie została w żaden sposób udokumentowana. Wobec powyższego w ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia ponownego naliczenia opłaty przygotowawczej na poczet należności głównej.

Za obsługę pożyczki w domu powód naliczył kwotę 936,69 zł. Nie wyjaśnił, jaki jest sposób liczenia tej opłaty, ani, że w całości jest ona powodowi należna, nie wykazał bowiem, że faktycznie wizyty w domu pożyczkobiorcy odbyły się ani ile tych wizyt było. Mając zaś na uwadze kwotę pożyczki faktycznie wypłaconej pozwanej, wysokość opłaty za obsługę pożyczki w domu ustalona została w takiej wysokości, która ewidentnie narusza zasady współżycia społecznego oraz interesy konsumenta, jej wysokość jest różna – nie wiadomo dlaczego - w zależności od kwoty pożyczki. Sposób wyliczenia tej opłaty ewidentnie powoduje brak ekwiwalentności względem wartości usługi świadczonej przez powódkę w ramach tej opłaty. Dlatego żądanie jej zapłaty przez pozwaną należało oddalić, powołane wyżej przepisy prawa zapewniają szeroką ochronę konsumenta, a na powoda nakładają obowiązek wszechstronnego informowania oraz transparentności zasad, na których opiera wyliczenia poszczególnych składników kwoty do zapłaty. Z umowy o pożyczkę one nie wynikają.

Za nieudowodnione Sąd uznał też żądanie skapitalizowanych odsetek w kwocie 1.428,64 zł, powód nie wykazał, w jaki sposób liczył odsetki i jak je następnie kapitalizował, odsetki od poszczególnych rat – jak to wynika z uzasadnienia pozwu - liczone były za różne okresy. Wobec częściowego tylko uwzględnienia powództwa czyni kwotę odsetek skapitalizowanych nieaktualną, brak jest natomiast – jak wskazano wyżej – możliwości ich przeliczenia wobec nieprzedstawienia przez powódkę dowodów w tym zakresie.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił zatem, iż przysługuje mu roszczenie względem pozwanego w wysokości dochodzonej pozwem. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie, z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Z uwagi na powyższe, żądanie powoda na podstawie art. 720 §1 k.c. zostało uwzględnione co do żądania w zakresie uwzględnionym w wyroku kwoty 860,96 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi - tak jak tego domagał się powód w pozwie. W pozostałej części, dotyczącej zasądzenia dodatkowej opłaty przygotowawczej i opłaty związanej z obsługą pożyczki oraz skapitalizowanych odsetek powództwo należało oddalić. W zakresie zasądzonej kwoty został nadany rygor natychmiastowej wykonalności w oparciu o art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Podkreślić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, a powód - zgodnie z przepisem art. 505⁵ § 1 k.p.c., miał obowiązek podać w pozwie, bądź też na pierwszym posiedzeniu przeznaczonym na rozprawę wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania. Komentowany przepis - ustanawiający tzw. prekluzję dowodową - jest wyrazem zaostrożnych wymagań w zakresie koncentracji materiału dowodowego. Dodatkowo trzeba wskazać, że w przedmiotowym postępowaniu powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadom wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Na rzecz powoda, z żądanej przez niego kwoty 3.226,29 zł zasądzono kwotę 860,96 zł. Powód wygrał zatem proces w 26,68 %. Taki procent poniesionych przez niego kosztów winna zatem zwrócić mu pozwana. Na koszty poniesione przez powoda, w łącznej sumie 1017 zł złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 100 zł, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (§ 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 2 listopada 2015r. ze zm.). Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 271,33 zł stanowiącą 26,68 % kwoty 1017 zł (punkt III wyroku). Sąd nie uwzględnił w kosztach procesu opłaty manipulacyjnej, albowiem nie zostało wykazane jej poniesienie przez powoda.

Na podstawie przepisu art. 339 § 1 k.p.c. w zw. z art. 340 k.p.c. Sąd orzekł o żądaniu pozwu wyrokiem zaocznym; pozwana bowiem nie stawiała się na rozprawę i nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, jak również

nie złożyła w sprawie wyjaśnień. Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. z uwagi na to, że wydany w sprawie wyrok jest zaoczny, Sąd był obowiązany z urzędu nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części uwzględniającej powództwo.

ZARZĄDZENIE

1.(...);

2. (...);

3.(...).

O., dnia 12.10.2017r.